

Sylva
Fischerová

Světový orloj

Sylva
Fischerová

Světový orloj

Sylva
Fischerová

Světový orloj

Druhé město
Brno 2017

Tato kniha vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky.

© Sylva Fischerová, 2017

© Druhé město — Martin Reiner, 2017

ISBN 978-80-7227-399-7 (Tištěná kniha)

ISBN 978-80-7227-836-7 (Elektronická kniha)

— A hlavně si nepředstavovat
všecko
jako to co už se odehrálo
o čem už někomu
podávám zprávu!

I.

(city, žemle namočené v mléce)

Výzkum lidských emocí je stále ještě v počátcích.

J. L. Fischer

Porcované myšičky

I.

Plochá a tupá jako po lobotomii.

Jako by celý ten koloběh života

se rovnal odříznutí

čelního laloku.

Tohle odpoledne je skalpel

děti jsou sestřičky v bílém

kmitají kolem

a ty jsi chirurg s nožem.

„Všechno nejlepší,“ říkáš,

„nebude to bolet.“

II.

(banalita jako džem)

Porcované myšičky značkují kuchyň.

Přes póry v těstu

se protahuje neláska jako vesnický Napoleon

a je dušno

mezi otvory v těstu.

Nikdy jsme sem nechtěli dojít

a vlastně tady ani nejsme.

No jasně, dělají to hrany chleba,

nůž,

žena zabije maso, z kterého vyběhne

bílý býk a znásilní ji

na linoleu s květy, předměty!

ranní plyn sebevrahů místo čaje,

šílená zvířata na tapetě

konečně najdou sílu odkráčat

zpátky do nudného světa džungle.

III.

(ornament)

Jenom ne zdvořilost, ten vlídný
sarkasmus oslovení
Za skříní stojí další skřín
za stolem stůl
za židlí židle
bez pachu a prádla a těla
čekají na společenskou konverzaci.

Otočily jsme se
a uviděly za sebou jiné ženy
složené ze závojů a krajek a chápavých gest
jak za zvuků veřejné hudby
tančí vesmírem.
Laskavost za nehty začala hnisat
a prsa a klín
byly prázdnými dírami
na kterých se propadávalo a těřelo
lesklé hedvábí.

Protančit vesmírem! Na planetkách zbydou
stopy podpatků a vedle
vyschlé mumie budou sedět u kulatých stolků
s nohou přes nohu
nad šálkem kávy,
nicneříkající úsměv
obrácený do vyschlého lógru.
Nezůstane ani gesto,
vzdálený malíř
nakreslí jenom ornament.

Jelítka prskají na pánvi

Ty strašný
rybí hry
ztracený pohledy

Jelítka prskají na pánvi
a nevěra krájí svět
nelze dohledět.

City, žemle namočené v mléce

Strašák formy,
vnitřek dobře zabydlené
rukavice —
city, žemle namočené
v mléce.

Ale co se západy
slunce? se starým
slabikářem, starými
obrazy sebe?

Všechny ty roky s odpoledním
spánkem

přivraceným ke zdi
v té dušné prostoroře,
kde jsem si vařila
gulášek z pajšlu, z vlastního srdíčka —
jako příloha city, žemle
namočené v mléce.

Palimpsestní svět
se přepisuje pořád dokola,
mechanická smyčka
bijáku:
jména místa tváře
samoobsluha
vteřin
vozík kolík štafeta
špageta
— jako dezert city, žemle
namočené v mléce.

Prachy jenom prachy
Dospělost znamená
uvařit si kávu ve svém bytě,
kdy budu chtít.
Křepčit a pokleknout, říčíš
a kupuješ zběsile šproty a mušle
v krámu naproti,
křepčit a pokleknout!
Sada zásad
jako sada kompotů,
ještě přidej
kyselinu citrónovou,
aby to vydrželo:
Neříkat *Odpust'*
místo *Odpouštím.*
— V míse u doktora
vyzvrácené city, země
namočené v mléce.

A zvěř

— ale já přece nechtěla
tyhle plachty
komunikace,
vzájemný záhrobní eufemismus,
ty kostkovaný utěrky —

„Člověk člověku zahalenou bustou!“ — To raději vlkem, Pane,
a zpátky do džungle

Šla do džungle, a zvěř se jí smála

Óda na odchod

Tisíce malých spásných
potoků a stružek. Žíly
světové krve
omývají svět, rudé, hotové
vytrysknout: Sem!
Mezi slupky od pomerančů
a fíky od Vánoc.
Ještě včera jsem byla celá bílá,
naložená v dolzinu a ucpaná
nemocniční vatou ticha a vzdálenosti.
Přes tu nic neprojde.
Jednosměrný tunel těla,
co jenom hltá a nic
nevydá.
Dokud ta sopka nevybuchne
a ty povstaneš
mezi slupkami a bílými papíry,
svými svatebními závoji,
přesná jako skalpel,
mapa nového ostrova,
óda na odchod.

II.

(světový orloj)

Byl to jen způsob, jak uvidět kus světa.

J. Ashbery

Světový orloj a oživený stroj: Olomouc

Místo je první
nehybná
hranice toho, co věc obklopuje
v čem věc pluje

— Lidská opice
lapená v karteziánské
soustavě souřadnic,
která je sama vivisekcí
světového orloje —

a Cartesius si vojákuje na Malé Straně,
sedí na lavičce a dívá se na hradby,
už si zabojoval na Bílé hoře,
ví, že matematika je jazyk, kterým bůh napsal
zákony vesmíru, a člověk —
oživený stroj!

a mladý Wittgenstein s Engelmannem
za nočních procházek Olomoucí
kolem kašen do vojenského
ležení za městem,
uvnitř logiky a filosofie
a pavučiny Traktátu

Kašny se v noci probouzejí
a chodí se navštěvovat
Na orloji je chemik se zkumavkou,

který vypráví anekdoty:
A tehdy do novin dali titulek
Braillovo písmo je i na slánce se solí,
ha ha, co asi
se dává do slánek než sůl
— třeba prášek na praní!
Braillovým písmem na slánku napsali,
že je v ní prášek na praní

Věci plujou vzduchem,
jejich okolí je plný neviditelného
inkoustu, který
vypouštějí, jako sépie
lidi se pohybují v pevných, ale
prostupných
obalech,
kosmonauti
ještě si nasadit na nohy trysky
a letět!
uletět a octnout se v jiným
rohu karteziánský sítě!

Kudy se pohybují kašny?
Jaktože je tolik lidí
nevidí?
Hydra sedává na vršku nejsvětější
Trojice
a houpe se.
Někdy pluje po Moravě,
rochní se s kachnama.
Dnes se mi zdálo o mé dávné lásce
a zase jsem šla letním vysušeným
městem.
Poletovali kolem kosmonauti

a byla jsem
najednou klidná, usazená jako
to město. Energie
proudila vzduchem
v pásech, dala se
skoro hmatat. Jak hlídací pes
nad náma dřepěl
Svatý Kopeček
a vrtěl chvostem.

Rodinné historie jsou plné děr

Otec je na seznamu gestapa, které ho chodí do Řečkovic hledat, Viole se o tom ještě celé roky bude zdát. Uprchne tedy ze země a skončí v Holandsku, nejdřív u Bolenky, ženy námořního kapitána, potom u bohaté vdovy, která byla *veselá, živá a komplikovaná* — tak mi to o ní řekne po letech nad kávou její přítelkyně. Z okupovaného Holandska chce prchnout do Anglie, ale všechny při pokusu o útěk zatknou, on jediný se zachrání: Profesor Fischer se ukryl v bedně. Ik had geluk, měl jsem štěstí, čtete pod novinovou fotkou. Od vdovy se vrací do Řečkovic až v srpnu 1945, co dělal celé ty čtyři měsíce?
— Rodinné historie jsou plné děr jako ementál,
nikdy nám neřeknou všecko,
nikdy jim neřekneme všecko,
říct všecko je zapovězeno,
musí zbýt prostor
pro krysy
v ementálu,
aby měl kudy vanout
vzduch dějin
vzduch věcí
jemné výpary, které vydávají pohledy
i gesta.

Letiště Rotterdam

Výsledek: nezasloužený
pocit vděčnosti
a dluhu.
Neprosila jsem se vás,
abyste ho zachraňovali.
To malá Viola se modlila
padesát Otčenášů za večer.
Ovšemže to nejsou solární panely,
co vidím z letadla,
ale skleníky, skleníky, skleníky.
*Zpracuj svůj život,
aby byl k jídlu —*
tak to napsala v básni.
Fuck fuck fuck
neuniknu Viole ani otci
ani vám všem vy květináři
vy Holanďři
co se tu tlačíte v řadě
kýváte hlavama
jako ty vaše krávy
co mají sýry už v břiše
delikatesy
opakujete česky
s příšerným akcentem
*Zpracuj svůj život,
aby byl k jídlu.*

Století / Krupková polívka

Má tvar dvou válek: století dvacáté, dvakrát dokonalé
podle pythagorejců,

a děti století

v jantaru paměti:

jedni malovali hospodářské formace, jiní rozkrývali
systémy manipulace, a na louce

kvetly květiny... na louce vždycky

kvetou květiny. Takže najít

směr pohybu:

pohyby

pochyby,

svobodná vůle

a filosofie dějin v šestákových

sešitech spásy, ale Burckhardt napsal, že dějiny

žádný smysl nemají.

Kaťuše, spitfiry, řečníci osvobození

na mapě protkané katastrofami,

a k tomu soucit

s bytím, snad i s nebytím,

zmrzačené osudy, nehty vytrhané agenty, popílek

ze zplynovaných lidí

pluje vzduchem, ten dýcháme, a přežili

vždycky ti horší, ale to je

provařený, to je stará provařená

lest dějin —

Století vzepětí

napětí

prokletí, zmasakrovaná carská rodina, děti v bílých šatečkách,

jak se smějí do kamery!, vezmeme si raději staré Světozory a budeme prohlížet fotky z války na Balkáně v létě roku tisíc devět set dvanáct, pak otočíme na lušťovky a vyluštíme skrývačku s pomůckou NAŠEDLÁ HANÁ, UHER, NÁPLAST (= NAŠE DRAHÁ NÁDHERNÁ VLAST) a nakonec nalistujeme povídku o krupkové polívce. „Jak může někdo říct, že je krupková polívka dobrá?“ ptá se chlapec u nedělního oběda, a otázka zůstává: „Jak může někdo říct, že je krupková polívka dobrá?“

Bůh dětství / Větrník 1987

Je tu louka plná starých bílých
pampelišek,
žádná lidská síla je nemůže rozfoukat
do úplné smrti.

Jsou tu jednolité bloky kolejí, ty
dveře vedle dveří,
fízlovská vrátná,
žluté a červené kachličky.

Když se otočím, na louce starých pampelišek
leží můj mrtvý otec a na něm
nestvůrné tělo dětství: tohle byla matka,
tamto zestárlá sestra
a ten vítr v ovzduší, co sfoukává
bílé chmýří na mrtvolu, to jsem já,
v puntíkových šatech
a s dětskou kabelkou
šlapu na ruku, nohu, na rameno.

Tohle je můj hřbitov.
Chodím po něm často
a bez květin — rozplemeňují se tu samy
děsivou rychlostí, jsou přece od toho,
a vyrůstají staré, vratké a bílé.
Čekají na vítr od boha dětství.
Ale bůh dětství jsem teď už jenom já.

Světový orloj je zadřený: Brusel

Světový orloj je zadřený
mrtvá liška na Boulevard du Triomphe
na kraji parku
mu vězí v soukolí
kterým prošlapávají naprázdno
úředníci v eurooblecích
se svými eurokufry.
Hledím do zdi
na tři připínáčky:
na koleji Gándhí
mě nečekalo
ani prostěradlo.
(Dormir à Bruxelles de manière originale.)
A ty tři připínáčky
mě připichují zpátky
na kolej Větrník,
k žlutočerveným kachličkám,
do schizofrenních osmdesátých:
*Hlavně vylez ven,
jdi se zvnějšnit
do světa za oknem.*
Kdyby mi tehdy někdo řekl,
že za čtvrt století
poletím z letiště Václava Havla
do hlavního města
sjednocené Evropy,
poslala bych ho do Bohnic.

Evropský orloj je ale zadřený
i když liščí mládě u jezera
nám další večer žralo z ruky
a já dostala nový pokoj
v koleji Lafontaine
s výhledem na park.
Europivo teklo líným drahým
proudem
a promazávalo bankovní konta;
koňaky a středníky lisovaly
kravaty,
vyráběly soutěž firemních tiskovin
ZLATÝ STŘEDNÍK;
v muzeu Apollón klidně
s chirurgickou přesností
nařezával kůži
řvoucímu Marsyovi,
visícímu hlavou dolů.
Tenhle svět visí
hlavou dolů,
je překrvenej a dostane
trombózu.
Již brzy: coming soon.
A bientôt.
Vlámové s Valony
se taky nebaví.
A oči vlámských madon
sugerují koláče z bílé mouky
a pomalý ustavičný krvotok:
život to tělo
den co den zvolna opouští.
Ikaros padá tiše
a bez zájmu přihlížejících, každý
tu přece má něco na práci, něco

nalajnováno, nač tedy
tříštit pozornost.
V chladicím boxu
uvnitř černých mušlí
— zdejší speciality —
bydlí tajemství zdejší víry:
maso a prázdnota
a přidaná hodnota.
Seber se a odleť
domů.

Řecký tercet

*Miluji vůbec to Řecko. Kamkoli pohlédneš, leží pohřbena
radost.*

Hölderlin

I. Pláň Pravdy / Na athénské agoře

Kteří z těchto mužů

byli Platónovými současníky?

Sókratés — Kristus — Buddha — Mohamed

Žádný! Nic!

Všichni ho předešli

tam, odkud se vylívá

slovo a duch,

nepachtili se jako on nad brkem,

ale nad lidmi!

A tak jako vždycky:

pár mladíků dychtivých poznání

nebo spásy

v bílém sloupoví,

slunce jim buší do hlav

a do země,

obnažuje myšlenky

až na kost,

všechny ty leklé ryby,
co ještě včera uměly plavat:
 Ano a Ne a Kdo a Co,
 celé obžalované bytí
mizí za obzor,
za čáru horizontu —

*Tam leží Pláň Pravdy
uvnitř plochy trojúhelníka, kde spočívá všech
sto osmdesát tři světů,
 světy se naklánějí k sobě a vypadá to, jako by tančily,
 v prostoru mezi nimi
ideje, formy bytí, bábovky toho, co bylo, je a bude,
 mužný kořen JEST
 křepčí,
obklopeny věčností, ze které
se čas odlamuje ve vrstvách
a odchází k jednotlivým světům
 a všecko září,
 tady jsme krásu
 viděli zářit —*

Pár mladíků
mezi tesanými ztuhlými sloupy,
které nemají ani ten milý žlutý
odstín lebek.

Hranice obzoru je vždycky o kus blíž,
než si myslíme,
 o plátek slaniny krájený
 rukama šestinedělek.

II. Slepé kotě v Delfách

Tady u nás v Delfách
je pupek světa:
pěkně vyzdobený, s vyšívaným
kamenným kabátkem
místo látkového, do kterého
ho oblékali kněží.
Sedím u moře na poslední
výspě mola
ve večerním slunci,
je mi tu dobře. Jako by všechny rány
se naráz zacelily, potáhly
jasným zářícím filmem,
který vše nasvěcuje
působem pomíjivého, snad
i radostí. Kluci na mě volají:
How old are you?
neodolám a otočím se, přidají:
How are you?
a hned si sami odpoví, *I'm fine, and
how are you?*
Nejdřív si dám pivo Alfa, pak
pivo Mythos.
A vezmem to po pořádku: Apollón byl
Músagetés, vůdce Múz,
které opěvaly půvab a řád
všeho jsoucího.
Taky bych opěvala ty kopce, moře a mandlový
háj, je mi tu dobře, aspoň chvíli nemyslím
na slepé kotě v Delfách —
jedno oko potažené
modře, druhé vyboulené
pod zeleným hnisem, hrozí, že co chvíli

vypadne; majitelé mu vyčlenili
smaltovanou misku jako pelíšek
na zídce u silnice
a nosí mu granule a chleba,
Doktor? Co to je?
ovšem, jsou hodní, našli misku
a dali ji na zídku,
našli granule a chleba.
Vylezla jsem na Parnas
i do jeskyně nymf:
*Vypráví se, že Areté bydlí
na nedostupných skalách,
nedaleko bohů má své posvátné sídlo;
nespatří ji oči smrtelníků, leda by někdo,
zbrocený potem, vystoupal až na sám její vršek,
ep'akron aretés.*
Nosím kotěti maso od oběda a večere
a prokapávám oči lidskými kapkami,
samozřejmě marnost
počinání, za pár dní ale odletím a
nevím, co dělat,
prostě nevím, co se slepým kotětem v Delfách —
jistě, nějaký švihlý cizinec
by ho mohl šoupnout do auta
a provízt trajektem do Itálie,
to se ale bohužel nestane
a já se nikdy nenaučila řídit,
jinak bych mohla zachránit
slepé kotě v Delfách,
takhle nosím maso, trhám maso na kousky,
kladu do tlamky,
kotě přede, hladím ho,
někdo tě, broučku, má rád,
pak dole u moře, pod biblickými paprsky,

opěvat nehynoucí půvab
tohoto světa
při slunce západu,
v kostele Proměnění zvoní na mši,
Apollón s Múzami jsou
připraveni
a pupek je pupkem
těhotné ženy,
která snad zachrání
slepé kotě v Delfách, ano ona
by to mohla udělat
ona by to uměla.

III. Co dělá Bůh se vším tím žvástem? / Parga, vila Spiros

Co dělá bůh
se vším tím žvástem?
Sedí tu a tlachají,
dvě stárnoucí ženy
u cypřišového háje.
*Olim eram cupressus,
inutile lignum —*
*A rádio máte? No tak to máte
lepší*
*Na Pankráci je na prodej prádelna,
za jedna jedna*

Semleté věci,
na prach.
Setřené věci,
na kost prázdná uvnitř.
Cibule slova!
Jó cibule, to jsou naše citróny

Byl-li svět stvořený slovem,
toto ho spolehlivě ničí.
Co zůstává?
Tlach na tlach,
žvást na žvást.
Zatímco užitečné pokyny
*Běž se vyčurat, ale nerozsvěcej
v koupelně*
jsou jako kořeny oliv, vzpínají
celou tu budovu
tam nahoru, k Němu —

Jako kořeny oliv:

chlapec chodil kreslit
jejich zprohýbaná těla plná děr,
každé jiné,
rány obnažené,
jako by kreslil svůj budoucí život,
děravé zkrabacené
tělo času,
svoje tělo, které bude —

Řekové s brčky v limonádách
prodávají moře,
udělali z něho bazén:
taverna slunečník,
slunečník taverna,
ó Poseidóne!
A jak to bzučí!
Lidské cikády
cikají bez přestání.

*No né, dneska zákony žádný neplatěj,
kdo má peníze, ten má pravdu*

Tlach na tlach,
žvást na žvást.
Cikádí samci jedou
svou milostnou píseň.
Řekové u mořského bazénu
nad kávou, nad ouzem
jako k útesům vzhlížejí
k těm před nimi.
A přece by mohli udělat to, co oni:
všichni ti Eurípidové Sofoklové,
o tolik menší než ti, kdo vystavěli
hradby Tírynthu, polobozi

posedlí šílenstvím a smrtí,
co zabíjeli běsy
v sobě,
chodili do Hádu a zase nazpátek —
A tak je popsali
jako zrůdy. Jako mutanty.
*Odehrává se před palácem v Thébách
v době mytické.*
*Homérský šlechtic by byl obtížným
sousedem přes ulici.*

Tlach na tlach,
žvást na žvást.
Můžou dnes udělat
přesně totéž.
Můžeš udělat
totéž.

Římský kvartet

I. Hukot dobrých úmyslů

Hukot dobrých úmyslů,
jednotvárný,
chemický
jako z továrny u pláže, ve které
vyráběli velbloudy:
kopyto, pak
slintavá hlava
s vyboulenýma očima —
stejně lezou
ven myšlenky
a pak tě opletou, jsi
láhev chianti, kterou
popíjí skupinka na Forum Romanum,
sedí na dekách, smích,
jarní římské slunce,
víno se leskne, bíložedý
mramor minulosti,
hotového tvaru, který
už se nikdy nevrátí:
od bodu zvratu
jenom nápodoby, kdy
ale přijde? jak
ho poznat?
Poslední dítě, které v metru
složí Rubikovu kostku
a pak ho sežerou

jezdící schody.
Impérium! Caesar
dřepí v lese
a píše o barbarech větu do cvičebnic:
Gallia est omnis divisa in partes tres.
A Říman složený z povinností
a ze své gravitas
si jde zašprýmovat
do holičského krámku na rohu.
Republikánské ctnosti,
imperiální velikosti
v opletené láhvi chianti,
jarní slunce,
jedna je Chiara,
druhý Ricardo, další
Massimo, dejme jim jména:
Lucretia, Iulius, Augustus,
zahrají nám dějiny,
jako když na královských dvorech
hráli Petronia
a jeho vyměšující zbohatlíky.
Sloup
tvar sloupu
vždycky o úroveň pod okolím
čas jako prostorová vrstva
slova mrtvého jazyka
co je to
mrtvý jazyk?
Ben Jehuda taky oživil
hebrejštinu
nejdřív si povídali doma
a dělali chyby
Budeme tedy
mluvit latinsky

pozdravíme se po latinsku
a pak se dá do deště
v dějinách vždycky prší
na Foru Romanu
je slejvák
Chiara a Ricardo a Massimo
běží domů
Chiara ještě neví
který z nich to bude
ale jeden určitě
asi Gaius Iulius
to je borec, ten to má
všecko pod palcem
celý impérium
smích
slunce
duha.

II. Zůstanou jenom záblesky

Zůstanou jenom záblesky,
obrázky kinofilmu.

Červenec, Benátky: kolik
je tu kanálů?

A co znamenají ty paláce?
Jeden růžový, jeden bílý, třetí
žlutý,
jako barevné ovoce.

Kdysi to bylo hlavní
město světa.

Teď jsou tu turisté a masky:
kolik turistů, tolik
masek.

A navíc maska času:
okamžik,
maska kontinua.

S velkým benátským nosem, co vyčenicíchá
všecko.

Minulost je rozparcelovaná
jako police v supermarketu za městem:
napravo sýry,
nalevo dorty,
vpředu těstoviny a toaletní
papír, vzadu
krvácí maso. Moje maso —
a cvičené loutky s vozíčky
kupují obrazy minulosti
a platí za to
přítomností.

Kanály jako

kanály v televizi, střihy
do minulosti, do budoucnosti, básník
stojí na mostě a přepíná,
sběratel svých já
a našich MY, jejich
mýdlové opery —
a pomocí triků
složí ze záblesků film,
protože nic lepšího neumí,
jen dotvořit
tvář bez hlavy, okamžik, benátskou
masku...

III. Elba 2007

Viola

Elba! Zelená jako uniforma anebo
naděje. Co
sis tu přeříkával, kloboučnatý
Napoleone?
Podrobné ukolébavky vítězství,
směněné za návrat?
Teď je z tebe sádrová busta, obrázek
na utěrkách pro turisty.

Otče! Podívej se na nás.
Tady sedíme, v domku na vinici,
dvě tvoje dcery,
každá z jiné ženy.
Jak se řetězí vina.
Odpuštění je plechovka,
vejde se do ní ledacos.
Jako do Napoleona, jako do Waterloo.
Já, já, já,
já a ti druzí.
„A tehdy si tvoje matka vzala ty prášky —“
„A tehdy mi otec řekl: Jed' za ní —“
Historiky, samé
historiky.
To je to, co zajímá sestru.
Já zase vidím principy
ustavičně zahýbat za roh.
Ty tvoje, otče, byly ještě učesané, to byl
architektonický skvost.
Zato ty moje jsou chrliče na chrámu,
rozšklebená tlama, křivá huba,

chlatají a berou drogy,
zpotvořeniny
moci a paměti a sebe sama.
Ale jsou —
Angličan, Rus a celé císařství,
jeho zlaté jablko rudne a řeřaví.
Kam vede ego, a kde je spása?

Otče! Až půjdeme spát,
dole na moři
popluje jedna rozsvícená loď,
tvoje loď, tu jsi měl
ve znaku,
poveze Napoleona i utěrky, budu jím doma
utírat bílé nádobí.
A každá z nás o tom napíše
úplně jinou báseň.

IV. Řím

A domy víry
jsou čím dál větší
rozevírají se jako květiny
ve věčném ránu — Věčném městě —
Zástupy malověrných
se tlačí před vraty
a pomalu jako špagety
pojídají svůj strach
z tolika otevřených dveří.

Čepička z Katalánska

Tatáž dívka
na plakátu Tezenis
jako v Praze na zastávce tramvaje:
na paži má vytetovanou
tvář ženy,
není ale jasné,
jestli je to ona sama, ani proč
ji tam má —
a mně už všechno
něco
připomíná:
bulváry jako
bulváry v Miláně,
jezírko v zahradách
jako jezero v Central Parku,
altánek vedle
jako altánek v Olomouci
U všelek, kam jsme v létě
chodili na pivo.
Jenom Sagrada Família
mi nepřipomíná nic
i když samozřejmě zelený porcelánový strom
má připomínat strom,
JE TO STROM
Kolik je tu jeřábů?
A kolik katalánských vlajek
vlaje na okolních domech
vedle prádla a podvleček?

a já
za pár šupů
přivezu synovi
stojícímu vedle
typky na plakátu Tezenis
hledícímu na tvář
namalovanou na paži
dívky na plakátu Tezenis
čepičku z Katalánska

Hotel Charing Cross, Londýn

Hotelové haly jsou lepší než vlak:
už bez iluze pohybu,
a žádný ‚smutný mladý muž ve vlaku‘
tu není složen
z okna, krajiny a touhy
a hnědé barvy cesty.

Tváře nad novinami sedí tiché
a plné zkratek,
velké a celé věci zůstaly venku.
Kubistická hlava se občas složí
ve vajíčko,
sklenku
nebo v roh stolu,
zlatý roh impéria.
Tak sem jsi chtěl, otče, dorazit?
A potom kam?
— *Měl nabídku z Harvardu, ale řekl,
že chce zůstat aspoň na jednom kontinentu
s náma.*
Rodinné fabulace!
Špatná paměť starší sestry.
Žádná paměť mladší sestry.
Kontrafaktuály,
manuály
našich životů.
Až se kolo permutací
přetočí,

vtrhne do téhle kvadratury
 roj scholastických včel
a pustí se do svých řečí:
Ženit se, nebo
se neženit?
Rozvést se, nebo se nerozvést?
Emigrovat, nebo zůstat
doma?
a vajíčka na tenkých nohách
vyběhnou na ulici
a začnou se shánět po pánvi.

Zámek Utopie

Jsou tu nedaleko
velké hořčicové doly
v nich tiší otroci
těží hořčici
a je tu opodál
melounový háj

— Tam sedí, číše v rozhovoru, vydlabaná
dužnina, jaké
to byly cesty
až ke Slunečním ostrovům!
„Mají tam nadvakrát
rozeklaný jazyk
a umějí mluvit
na dvě strany zaráz!
To byste nevěřil!“
„I věřil. Vrátil jsem se
z lidožroutského letopočtu,
sotva mě vyplivli!
Celý je to kád'
o poloměru
rovníku,
a uvnitř se to hemží zahrádkáři
a jejich soutěžemi:
chtějí vypěstovat největší
semínko hořčičné,
a v něm dům s komnatami,
pro každého jednu —“

Otroci po nocích
si hrají na to, že mají
skleněné tělo:
nemůžou do sebe vrazit,
aby se nerozbili.
Nemůžeš vrazit
ani sám do sebe,
musíš se obcházet,
můj milý melounový háji.
Anebo vkročit
do semínka hořčičného?
usednout, ulehnout v komnatě
a netušit, co se děje
v té sousední,
v té s rozeklaným jazykem,
kde architekt rýsuje
velkolepý plán
Zámku Utopie.

Americký kvartet

I. Old & New England

A opět starý známý, profláklý
pocit cizince:
bedna, do které
vklouzneš
a budeš v ní
dřevěně
bydlet.

*Corn will compete with cotton
for investment.
(Kde? — Asi v té bedně.)*

— Proběhnout půlku Heathrow
za půl hodiny
je bojovka, na to nás vycvičili
v branné výchově
a ve skautu: věčná
bojovka ideologie...

*Hod' to za hlavu,
pojd' si dát panáka.*

Můj další transatlantický let.
Posledně jsem si myslela, že jedu
do svobodné země,
teď vím, že jedu do

kind of a police state.

Any rubbish, please?

Tak toho mám, milá dámo s vozíkem,
v hlavě plechovky.

Láku i fazolí i leča
s moravskou klobásou —

„Nikdy ji neuděláš takhle
rozleželou,

na to si musíš koupit
konzervu.“

Ta všecko rozkládá svým kovovým působením,
tím leskem a trváním
v uzavřeném prostoru.

Všichni lidi mluví o penězích,
dolary a libry jim cvakají v hlavě
jak šrouby, přepadávají
z patra do patra
jak v peněžních hracích automatech
na pláži v Brightonu.

(To jsme se ještě milovali.)

*Hod' to za hlavu,
pojď si dát panáka.*

Hlavy šustí papírem,
ubranou hodnotou
dávno zesnulých měn.

Pohyb myšlenky
začíná vlněním

jako pohyb sulcu,
ale možná

je to jen půlmyšlenka, tik
mozkomíšního rosolu:
fialový záškub

někde v mezimozku,
někde v tupém Middlewestu vědomí
a svědomí:
omezená řepáckost
jeho obilných
zachvívajících se polí.
Rozhodně to ale nikam
nevede
— snad
do klece metafory, ale
ne sem
do parku s barevnými židlemi
protkanými pavučinami a červenými listy
bostonského babího léta.
„John Harvard je vyfabulovaná postava,
a ten jeho palec
mu v noci chodí piglovat
šmirglem.“
Nejspíš chodí leštit
i to listí, nikde jinde
jsem neviděla tak červené.

*Both a New world
and the Old made explicit,
understood
in the completion of its partial
ecstasy,
the resolution of its practical
horror.*

*Hod' to za hlavu,
pojď si dát panáka.*

Pohyb myšlenky

prostocvik
dřep a výmyk
a pak po kolenou, po kolenou,
i když nevíš kam —

mohli by v tom ztichlým nočním letadle
třeba vypustit ještěrky.

Anebo tukany.

(Potkany?)

Vždycky po pár hodinách letu
dostanu chuť

vyskočit

zařvat

zatilemit se příšerně

rozbít ten zdvořilý

stísněný

prostor letecké konzervy

kde se právě vyrábí

dvěstědvacetosm rozleželých

moravských klobás.

„Já, Manhattan, sám o sobě kosmos —“

vždyť bys to letadlo,

Walte W.,

vyhodil do povětří

už jen svou přítomností.

A přitom se celou dobu jenom přemistujeme

z Old do New

England.

II. Oberlin Inn

Mé minulé já
přesně na tomhle místě
v malém hotelu uprostřed Ohia.
Poprvé okoušející *hash browns*:
drobné rozkoše.

*(My mom never cooks them
as crispy as my dad does.)*

Nyní tedy teplý bagel
with sour cream.

S výhledem do rozkopané
zející

jámy,

neboť hotel se bude

rozšiřovat, všechno

se přece pořád

rozšiřuje,

jediný čas

se zužuje,

trychtýřovitý

užovkovitý

slepejšovitý:

užovka se slepejšem

v ústí vodovodní

výlevky,

výlovky

a úlovky —

a potom

vylovit to všechno,

ulevit přečpanému času

a uložit to

do muzea.

Někam do skladu k modlitebním

mlýnkům a smetákům.
Zřízení to jednou za rok
chodí spočítat
a odepisují ztráty, ke kterým
stále dochází; nikdo
neví proč,
jak
odtud něco mizí,
ale je to tak —
řemínek kýbl lopatka
kus
včerejšího odpoledne.
Rozkopaná jáma
zeje.
Tenhle svět jede
na prachy,
ale koukej, jak to
vypadá, když
se to odchlípne:
syrová země, která
tě nakonec nepřikryje,
ale prostě sní.
Tady u snídaně.
Bagel a sour cream
vedle umělé žluté
kytky,
kterou v muzeu
právě připisují
ke ztrátám.
Oberlin Inn, Ohio,
v říjnovém ránu,
druhé desetiletí
milénia.

III. Amtrak Los Angeles — San Diego, 11/10/2014

Mezi bíle natřenými odprýskávajícími
halami letištních skladišť.

Bílé nákladáky s divnými retročumáky
vražené do těch hal.

Watch your step

nebo

Mind your step?

Mind

Mind

Mind

tyhle domy, pětipatrová parkoviště

s bytečky pro

čtyři kola,

mind

your

mind,

nevermind.

Z okna vlaku. Vlaky

udělaly tuhle zemi.

Vlaky.

Watch

your mind.

A jedno velký bílý písmeno

B

svítí z kopců, možná

ho vysypali křídou, nebo snad

štěrskem?

B jako

Burian Václav, kterému

v největší české vesnici, ve Vídni,

najednou ruplo srdce.

Vlak si pohvizduje,

baví ho to,
dělá to dobře
jeho monstrózní duši,
jeho vagónům pojmenovaným
Imperial Beach
Elysian Park
California Zephyr;
lokomotiva se jmenuje Genesis.
A z okna kalifornského zefyru
palmy — magnólie — hadi,
špitál pro kočky
jménem Angelus.
Zuzano, posílám ti přes moře
všechny anděly
tohoto andělského města.
Ulice
známe z detektivek:
Pacific Palisades
Mulholland Drive
North la Brea —
nikde ale nepíší
o mlze, která ráno objímá
město,
bílošedá a hustá,
zvedá se pomalu a jakoby
nerada, vždyť
se tím odlučuje
od kvetoucích magnólií,
sekvojí,
od sochy Abstrakce
v Zahradě soch,
nerada opouští
mocně vyklenutý břich
Kreolské matky s dítětem

a vedle něj
břich Matky Ubu —
watch
the hotchpotch,
dearie.

Pak přijedeš do San Diega
a dovezou tě do hotelu u pláže,
kde je Oktober Fest:
Jägermeister Bratwurst Pretzels
a holky v dirndlu a v kroji,
meine Damen und Herrn,
ani dunící Pacifik
nepřehluší tenhle šraml.
Watch
tuhle vybubřelou absurditu,
mind
její otlemené kokotí
úsměvy.
Na konci rybářského mola
moji kemové:
Hispánci, co kouří a pijou pivo
pod cedulí
NO SMOKING
NO ALCOHOL
ON THE PIER,
na to zapomeňte
v téhle puritánské zemi,
Watch
your watches,
touch your mind.

— Ale tak brzo tady padá soumrak, a tak rychle!
Z prudkého světla se palmy

naráz propadnou do tmy,
čern jim prorýsuje
napřed listy, pak
kmen, až
je obalí celá; odehraje se to
před tvýma očima
jako zrychlený film, na který místní
jsou už zvyklí,
píjou kafe, pivo,
jedí pizzu a burritos, nepřikládají
tomu váhu, ale
je to prostě příliš
dramatické, příliš
rychlé,
nespočine to
v sobě,
neprotáhne se
o tu chvíli dýl,
palma nepohoupe své listy
v pomalém večerním slunci;
nenechá nás to
dodechnout.
Jede to po srázu dne
a na doraz.
Příliš rychle,
Buriane Václave,
příliš rychle.

Na útesech vedle mola,
kde mě odpoledne
málem odneslo
moře,
stál večer při odlivu
muž

ten měl zásek
levou pravou rukou
chytal do rytmu virtuální ryby
organizoval oceán
Vídeň anděly v LA
Václava a Zuzanu
vagón Caliphornia Zephyr
lokomotivu Genesis
organizoval rychlý soumraky
zraky a pří-
zraky
mrtvých,
co odpočívají v zahradách
pod fiktivními náhrobky
R. I. P. —
REST IN PEACE
vedle lesklých oranžových dýní
a obrovských pavouků
se smotky umělých
pavučin:
bude Halloween.
Hra na veselou
přítomnost smrti
jednou do roka,
hra na to, že smrt
je v té vydlabané
dýni.
Watch the pie,
dearie.

A báseň o tom, že v dětství
umírají jen *cats &*
distant relatives —
lži, lži a samé lži.

(V obchodě si koupím
stress ball *Los Muertos*,
bílou okvětinovanou lebečku.)
Buriane Václave, který jsi nechal
bílou stopu
pod magnóliemi tohoto světa,
R. I. P.

IV. Half Czech, Half Texan

V žánru nevratnosti
který mě okupuje
vidím reklamu na pivo
na obrovském billboardu
v Houstonu:

HALF CZECH

HALF GERMAN

HALF TEXAN

Za pivem jede sál
předkolumbovských kultur,
jeho zlaté zářící

masky

— to jsme my, vaši mrtví,
kvůli živým by se nikdo
tak nenamáhal —
tě dovedou
do jeskyňky s Panenkou Marií,
je bílomodrá a má výhled
na Jana Nepomuckého,
kterého namaloval
mexický malíř:
HALF CZECH
HALF INDIAN
HALF MEXICAN

V nižším patře paměti,
patře muzea
se houpe František Kupka
v houpacím křesle:
YELLOW SCALE.
Kdo kdy viděl muže v žlutém županu?
Muž vypadá česky.

Je to český obličej —
ne ten těstovitý, rozkejdlý,
bramborový (Vysočina, Pohorská Ves, pivo,
játra v bramboráku, rakovina
tlustého střeva,
poser se z toho, vole),
ale ten druhý. Ti druzí,
co utečou, opustí
českou kotlinu
moravské úvaly
nebo se zabijou. Anebo obojí,
Pavle Bukso
v Basileji, těsně před začátkem
prázdnin.

*How is it that the biggest statue of Stalin
was erected in Prague?*

— Jelikož Češi, váženej pane,
jsou prostě řiťolezci,
myslí si svoje,
ale už lezouce
cizí prdelí.

Architekt ovšem nakonec
spáchal sebevraždu
stejně jako jeho žena.

Ten první? Ten druhý?

HALF CZECH.

Před českým a slovenským muzeem
betonová zeď

s Karlovým mostem:

český lev si zařve vždycky po ránu
a pak odpoledne, kdy si jde zaslopat
při *happy hour*.

Olejáři sviští ulicemi,
pod prdelí polštáře peněz

ze své ropy, která vyháání
do výšky mrakodrapy
jako zmutované houby.
Celé ročníky svázaných časopisů
OIL AND GAS:
HALF SOIL
HALF OIL.
CHECK THE GAS
CHECK THE CZECH ASS.

V žánru nevratnosti
pohledy zpět
v žánru ustavičné pozornosti:
Opusťte dveřní prostor
a antuková hřiště už bez sítí,
uklizená na zimu,
sexus nexus plexus
tě fackuje už od rána
— opusťte prostor tohoto dne,
byl zaplněn už včera v poledne —
žánr mých červených rukavic
pod Mostem inteligence
v pražské kotlině.
*Každej inteligent tady ví,
že Češi jsou poloviční Němci,
a Hubert Gordon Schauer měl recht,
když tvrdil, že s češtinou
to byl od začátku
vadnej projekt.*
HALF CZECH
HALF GERMAN
— ten první? ten druhý?
*Stromeček sem přišel z Rakouska
stejně jako knedlíky.*

Opotřebovaní lidi.
Ženy oblečené bez nápadu,
bunda džíny
bunda džíny —
opuštěte prostor tohoto dne,
byl zaplněn už včera v poledne.
*Chelsea bylo šest, když poprvé
viděla snít, pustili je tehdy
ze školy domů.*
Věty
rovnoběžky.
Koloběžky.
Koloběžky vzpomínek,
jejich bouračky
v imaginárním prostoru
vedle kosmických raket,
stroje času
a Ciolkovského bradky.
Ale ty
sjeď, sešoupni se
na dno adventu
v pražské kotlině,
tady a teď.

Smíchovské nádraží / Jedna modrá lentilka

*Ve snu zněl příkaz:
Zpracuj svůj život,
aby byl k jídlu.
Viola F.*

Pivnice Oáza, kde chlastával
Magor
párek v rohlíku na třetím
perónu
— rohlík je lepší,
větší a makový, dá si ho
každý, kdo přijde k okýnku,
vyhlášený
smíchovský
párek v rohlíku a malinovka
za 23 káblí;
cedule s odjezdem
se kýve ve větru,
na šedém betonu
jedna modrá lentilka.
Sklad nádražních pozorování
vněm
hlavaoko
okohlava
nesložíš větu.

(Celé se to točí
jak na pantu
na iluzi odjezdu.)

A už jedou
svůj první ranní doušek:
ta žena před nádražím
v červeném svetru
a s jedním zubem
ten chlapík u bufetu
v odraným vaťáku

LIQUORS

ALCOHOLS

regály plné
chlastu

v Kalifornii v Texasu v New Yorku

nikdy to nemůžou vypít

nikdy to nemůžeš vypít

teče to proudem

slívá se to do jedné

barevné řeky

břečky

patoku

světového alkoholu

která zalije

modrou lentilku

na třetím perónu.

Vzpamatuj se, lentilko

pluck up your courage

zpracuj svůj život

aby byl k jídlu.

Třeboň / Opatovický rybník

To malá Viola se modlila za otce
padesát otčenášů za večer.

Aby se mu nic nestalo,
musela doběhnout bez dechu
až k cestě v polích.

Třít v misce
šeříkové listy
na kaši, ať ruka bolela sebevíc.

To malá Viola —

A tam jsme zvečera sedávali na ztrouchnivělých zbytcích dřevěné plovárny, kde byl počat — ze sázky mezi mysliveckými mládenci — tvůj a můj otec. Po bruslení, v šatně, kdy guvernanta čekala venku a kdy ta nafoukaná stavitelovic slečinka nevěděla, co se s ní děje. Jednou nás zastihla prudká vichřice, která vyvracela z kořenů staré duby. Sotva jsme stihli doběhnout do hospůdky v Prátru. Otec tu hrával mariáš s lesními dělníky a ti mu nosili houby, i když žádné nerostly. Mívali jsme málo peněz, ale já si vždycky směla dát ajerkoňak. A cestou zpátky i po Třeboni jsme chodívali zavěšení, aby si každý myslel, jak jsem doufala, že jsem jeho slečna.

Vymodlila ho pro nás:

pro jinou ženu

a jiné děti. Ovšem

i pro sebe: a tak jsme chodívali

zavěšení...

Po letech, už v jiných siločarách, stojíme před budovou
třeboňského gymnázia, je mi osm, léto, otcovo poslední;
jako by věděl, že tohle všecko — profláklá krása světské
hráze a ostrova, který dělí rybník na dvě nestejně části —
tohle všecko je už naposled.

„A na vysvědčení jsem měl dvojku z chování s poznámkou:
Vyzývavě odmlouval profesorovi Prellovi. Byla to dvojka
jediná... “

Ve Schwarzenberské hrobce za hrází
mají rakve nožičky. Co mají příběhy?
Čtyřiasedmdesátiletý hrabě
zemřel v Keni při lovu, jsa zasažen
zbloudilou kulkou; hraběnka uhynula
v plamenech paláce, kam se vydala
zachránit dceru, která to všechno přežila
a leží tu vedle ní v rakvi s nožičkama.
Samotná Eleanora, stavitelka hrobky, navštívila
dvakrát Anglii a podruhé se vrátila
s outěžkem. Manželovi pak musela slíbit, že už
nebude cestovat. Outěžek
leží před ní v hrobce:
chlapeček vychovávaný stranou
ostatních dětí, kterého upustila chůva, když se
splašili koně. Spadl z kočáru
pod jejich kopyta.
Jeho srdce Eleanora umístila
do urny ve výklenku
před svou rakví, aby její prázdné mrtvé oči
na něj hleděly neustále.

Co mají příběhy?
Švy
trhliny

napřed neviděné, jako když

puká kra

anebo zeď; myslíš, že je to

pavučina, hledáš

pavoučka

ale sklípkan

se na tebe

šklebí z díry. Pak

vylezou hadi a štíři

potom portmonka

(*Na co myslíš, mami?*

Počítám peníze)

pak vzpomínka

na to odpoledne v zahradní

restauraci, Podolí

(pohlednice našich životů, retušované

naštosované

vzadu v hlavě,

fu-turistické značky

toho, co bylo nebylo)

pak dětská nožička

(*Maminko, je to kluk, máte kluka)*

Trhliny vycpané

modálními slovesy,

můžu — nemůžu — musím,

přešlapováním: TAM, nebo ONAM? Nádraž!í!

a hroudou sebecitu

— Jediný bůh má tu výsadu,

že musí existovat, je-li

možný!

Leporelo

Byt na Dukelské je nostalgie. Bývala to ulice Stalingradská a já student beán. Bydlel jsem v pokojíku tvé maminky, hned vpravo za dveřmi do bytu. Psal se rok 1958, naproti vašeho bytu měli estébáci byt pozorovací. Kočkám (které nebyly kastované) jsme stříhali noviny do jejich plechové toalety, absorpční granule neexistovaly. Pili jsme všichni červenou Gamzu a kouřili dutinky, které nám nacpal sám J. L.

Do doby, než tví rodiče koupili chalupu na Dálově, jezdívali na dovolenou k nám do Beskyd. Večer jsme vysypali na stůl v hale sklenici plnou halěřů. Rozdělili jsme je na stejné hromádky, pro každého jednu, a hráli mariáš. Až do té doby, než se všechny halíře shromáždily u J. L. Pak se šlo spát.

V rozhovoru s informátorem zmínil, že v těchto dnech sedělo s Fischerem asi pět profesorů filosofické fakulty v kavárně Slavia. Fischer vypil 5 × 2 dcl vína, takže byl nakonec rozjařen, až to bylo informátorovi, profesorovi L., jak řekl, nepříjemné. Fischer v povznesené náladě řekl, že dnes je ještě mnoho profesorů zbabělých, že to však neplatí o něm a že se brzy uvidí, jaký bude mít zase vliv na fakultě a zvláště mezi studenty.

V celách na Borech nám přidělili třicet minut rozhlasu denně. Tam jsem vyslechl zprávu o úmrtí J. L. Pobyt tam pak byl pro mne těžší.

Dukla

Dynastie zlomených děl
dynastie zlomených těl
zlomených smrků
dynastie rozlomené republiky
na kterou hledí ploší Kristové
z dřevěných Božích muk.

Tak tady se bili!

Ničevo! Robiť!

je napsáno na dětských kartách,

zajímá nás to, bydlíme

na ulici Dukelská,

pro rohlíky chodíme

na kapitána Nálepky.

Socha Svobody v kabátě

ještě ve Svidníku nestojí, ale pod jeho

obrazem ve třídě

po sobě házeme houbou.

Strýc u čaje vysvětluje, co byly špangle:

trest za neposlušnost v rakouské armádě, vojáka pověsili

v palčivém slunci

za ruce spoutané za zády; tak umřel

bratr Ludvíka Svobody.

Dynastie zlomených děl

dynastie padajících koní

a stříkající krve

Padali. Sníh bílý

kryl mladé hroby,
stojí na dětských kartách,
zatímco rudoarmějci na pomníku ve Svidníku
chodí pořád dokola, obcházejí
svou hrdinskou smrt, která bydlí
uvnitř
pomníku.

*A vždycky před útokem
se ho zmocní tísnivý pocit,
cítí pachut v ústech,
tlak kolem žaludku,
závrať z nedokrvení mozku,
chce se mu zvracet.*

Dřevěné cerkve
a plochý plechový Kristus na dřevě,
o Velikonocích vesničané kříž převazují
bílou stužkou
na znamení
vzkříšení.

Pak chodí vzkříšený Kristus mezi vesnicemi
a jí ryby a chleba.

Aristoji Mambelove, Metoději Lemáku, Vasile Vachno, Juraji
Jasjoku, Iljo Soskydo, Ivane Mebelaku, Aladare Dvořáku!
Dynastie padlých mladých!

*Ó mládí blažené,
kdo ti strach nažene?
Vem batoh těžký
a putuj pěšky,*

vybízí nápis na kartách, bydlíme na ulici Dukelská.

O byt přijdeme, protože sestra nedokáže splácet nájem a se
mnou se nebaví. Prodá obrazy i nábytek, do zastavárny pak nosí
úplně šunty, takové, jaké vidím v Prešově v nádražní záložně.
Nakonec tam odnese i mamčin portrét z doby, kdy jí bylo

patnáct. *Mám ho tady vzadu a chodím se na něho dívat, pořád,* řekne mi zastavárník, když ho budu za tisícovku kupovat zpátky. Pak sestru vyhodí na ulici. Neumí žít jinde, dostane rakovinu a umře. O bytu se mi opakovaně zdá, naposledy v hotelu ve Svidníku: byt má stále stará dřevěná okna, která netěsní, takže dovnitř vane vítr a déšť, nikdo tam nebydlí, pusto a prázdné.

To přitom není pravda: bylo mi řečeno, že okna jsou nová, bílá a plastová, a v oknech visí záclony. Ti, kdo tam bydlí, mají možná děti a dětské karty. Možná to tak je. Nevím, ulicí Dukelskou nechodím. Jezdím na Duklu.

U tří sester

Jména! Zase jména! „U tří sester“
byl stánek s pivem a limonádou,
stával v Břežanech
na objezdu.
Teď po něm zbyla betonová skříň
s nápisem HUP.
A potom vlakem, vlakem skrz rozkvetlá
pole téhle země,
až se jako šíp
zabodnu, dosednu
na židli v kuřárně
v ulici Komenského deset,
kde na skříni vedle čistících přípravků
mopů hader matných
prachovek
stával v urně popel mé sestry.
Popel další sestry
stojí v urně na Zbraslavi
v růžovém domě s balkónem
s vyhlídkou na pomník
hrdinům od Zborova.
Rozkvetlou zemí,
k urně v kuřárně, urně už na krchově,
sedět tam kouřit jinak už
nekouřím popel jako popel
poezie je způsob života.
Opakuju si:
Teď už se její nemocná duše

koupe v záplavách jasu,
o jakých psal Dante.
Teď už se její nemocná duše
koupe v záplavách jasu,
o jakých psal Dante.
Teď už se —

*Duše je ovšem hybridní pojem,
pojme do sebe ledacos
— asi jako sloveso JMOUT —
a též ve vztahu s tělem
natropila mnohé škody.*

Rozkvetlou zemí!
Kukačka nám kukala
celou sobotu i neděli
a ze západu na východ,
jak táhl sudetský vítr,
se na nás snášelo bílé chmýří.

Poezie je způsob života
slova:
novonová
starostará
novostará
staronová
poezie
je
— a žádný
popel jako popel, dejte mě do země,
neponesete mě jezerem města, kolem kašen
v stříbrném pytlíku, černé brýle na očích,
ústav Misericordia! vedle
Vita nuova!

anebo Pegas

as?

— způsob života

hrdinů od Zborova, hrdinů

od Dukly, ať si mě

sežerou červi, misericordia!

musejí přece taky

něco žrát —

Obsah

A hlavně si nepředstavovat... 7

I. (city, země namočené v mléce)

Porcované myšičky	11
Jelítka prskají na pánvi	14
City, země namočené v mléce.	15
Bitva květiny	17
A zvěř.	18
Óda na odchod	19

II. (světový orloj)

Světový orloj a oživený stroj: Olomouc	23
Rodinné historie jsou plné děr	26
Letiště Rotterdam	27
Století / Krupková polívka.	28
Bůh dětství / Větrník 1987.	30
Světový orloj je zadřený: Brusel	31
Řecký tercet.	34
I. Pláň Pravdy / Na athénské agoře.	34
II. Slepé kotě v Delfách	36
III. Co dělá Bůh se vším tím žvástem? / Parga, vila Spiros	39
Římský kvartet	42
I. Hukot dobrých úmyslů.	42
II. Zůstanou jenom záblesky	45
III. Elba 2007.	47
IV. Řím.	49

Čepička z Katalánska	50
Hotel Charing Cross, Londýn	53
Zámek Utopie	55
Americký kvartet	57
I. Old & New England	57
II. Oberlin Inn	61
III. Amtrak Los Angeles — San Diego, 11/10/2014.	63
IV. Half Czech, half Texan	69
Smíchovské nádraží / Jedna modrá lentilka	73
Třeboň / Opatovický rybník	75
Leporelo	78
Dukla	79
U tří sester.	80

Sylva
Fischerová

Světový orloj

Vydalo nakladatelství Druhé město — Martin Reiner
Pod Červenou skálou 7, 639 00 Brno
roku 2017 jako svou 156. publikaci
Odpovědný redaktor Milan Ohnisko
Autorem portrétu na přebalu je Martin Fischer
Obálka, grafická úprava Bedřich Vémola
Sazba z písma Comenia Serif studio@vemola.cz
Tisk Reprocentrum Blansko
Vydání první
90 stran

www.druhemesto.cz